

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 583/2017-44

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. augusta 2018 v senáte zloženom z predsedu Rudolfa Tkáčika, zo sudkyne Jany Baricovej a sudcu Mojмира Mamojku o sťažnosti [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou JUDr. Máriou Kanthovou, advokátska kancelária, Župná 20, Komárno, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Spišská Nová Ves v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pp 5/2015, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Spišská Nová Ves v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pp 5/2015 porušené bolo.

2. Kancelárii Ústavného súdu Slovenskej republiky u k l a d á zaplatiť trovy právneho zastúpenia [REDAKOVANÉ] v sume 156,17 € (slovom stopäťdesiatšesť eur a sedemnást' centov) na účet právnej zástupkyne JUDr. Márie Kanthovej, advokátska kancelária, Župná 20, Komárno, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3. Okresný súd Spišská Nová Ves je p o v i n n ý uhradiť štátu trovy právneho zastúpenia v sume 156,17 € (slovom stopäťdesiatšesť eur a sedemnásť centov) na účet Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky v tvare IBAN: [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Sťažnosti [REDAKOVANÉ] vo zvyšnej časti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 583/2017-28 zo 7. februára 2018 prijal na ďalšie konanie sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pp 5/2015. Vo zvyšnej časti jej sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

2. Zo sťažnosti, z jej doplnenia a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka 6. mája 2015 doručila Okresnému súdu Žilina „návrh na podmienené prepustenie z výkonu trestu, nakoľko v tomto termíne uplynula doba požadovaných troch štvrtín výkonu trestu podľa § 67 ods. 1 Trestného zákona“, a v tom čase sa nachádzala vo výkone trestu v Ústave na výkon väzby Žilina. Vecne a miestne príslušným súdom bol preto v tom čase Okresný súd Žilina. Sťažovateľka bola 19. mája 2015 „opätovne eskortovaná do Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Levoča“ a ako sa neskôr dozvedela, jej návrh na podmienené prepustenie bol 25. mája 2015 postúpený okresnému súdu ako súdu príslušnému vo veci konať a rozhodnúť. Okresný súd následne stanovil termín rozhodovania o návrhu sťažovateľky „až na 08.09.2015, hoci zákonom stanovená lehota na prerokovanie návrhu uplynula v zmysle zákona už 06.07.2015“. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby

ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a zároveň jej priznal finančné zadost'učinenie v sume 2 000 €, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia.

3. Na výzvu ústavného súdu sa podaním sp. zn. 1 SprV 150/2018 doručeným ústavnému súdu 4. apríla 2018 vyjadrila podpredsedníčka okresného súdu. Vo svojom vyjadrení uviedla, že sťažovateľka podala návrh na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody 6. mája 2015 Okresnému súdu Žilina, kde bol evidovaný pod sp. zn. 1 Pp 5/2015. Sťažovateľka tiež žiadala, aby o jej podmiennečnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody rozhodol Okresný súd Žilina a aby nebola pred rozhodnutím súdu eskortovaná do iného ústavu na výkon trestu. Uznesením Okresného súdu Žilina sp. zn. 35 Pp 3/2015 bol jej návrh postúpený na okresný súd. Toto rozhodnutie bolo okresnému súdu doručené 28. mája 2015.

4. K priebehu konania na okresnom súde podpredsedníčka okresného súdu uviedla, že 1. júna 2015 okresný súd vyžiadal „na odsúdenú [REDAKOVANÉ] správu z ÚVTOS Levoča a súčasne boli žiadané aj právoplatné rozhodnutia, týkajúce sa odsúdenej, taktiež bol vyžiadaný odpis z registra trestov. Následne dňa 22.06.2015 boli žiadané aj spisy z Okresného súdu Martin, týkajúce sa odsúdenej a to spis sp. zn. Tp 48/2010, 23Nt 41/2014 a spis 2T 76/2011.“. Termín verejného zasadnutia o podmiennečnom prepustení sťažovateľky bol určený 24. júla 2015, a to na 8. september 2015. Verejné zasadnutie sa v určený deň uskutočnilo a došlo aj k prepusteniu odsúdenej z výkonu trestu. Proti rozhodnutiu sťažnosť nepodal ani prokurátor.

5. Podpredsedníčka okresného súdu poukázala na skutočnosť, že okresný súd rozhodol „aj napriek tomu, že súd nemal k dispozícii všetky vyžiadané spisy. Sťažovateľka (odsúdená) bola prepustená aj napriek záveru správy z ÚVTOS Levoča, že iba čiastočne preukazuje splnenie podmienok pre podmiennečné prepustenie, s uložením aj probačného dohľadu.“.

6. Podľa názoru podpredsedníčky okresného súdu nedošlo zo strany okresného súdu „*k zavineným priet'ahom*“. Dĺžku konania ovplyvnila podľa jej názoru aj skutočnosť, že návrh na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody bol podaný na inom súde (Okresný súd Žilina), ktorý bol v čase podania návrhu príslušným vzhľadom na umiestnenie sťažovateľky v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Žilina (ďalej len „ústav na výkon trestu“). Až v dôsledku „*premiestnenia sťažovateľky do ÚVTOS Levoča, bol jej návrh odstúpený na Okresný súd Spišská Nová Ves. V tomto čase bolo aj dovolenkové obdobie, ktoré ovplyvnilo celkovú dobu vybavenia veci, keďže pre rozhodnutie bolo potrebné zadovážiť aj relevantné súdne spisy (Okresný súd Martin)*“.

Podpredsedníčka okresného súdu zároveň vyjadrila súhlas s upustením od ústneho pojednávania vo veci.

7. K vyjadreniu podpredsedníčky okresného súdu zaujala na základe výzvy ústavného súdu stanovisko právna zástupkyňa sťažovateľky, ktorá vo svojom podaní doručenom ústavnému súdu 14. júna 2018 poukázala na skutočnosť, že sťažovateľka svoje premiestnenie do iného ústavu na výkon trestu, ktoré malo mať vplyv na dĺžku rozhodovania o jej žiadosti, ovplyvňovať nemohla, „*preto nezavinila, že došlo k zmene miestnej príslušnosti súdu, ktorý rozhodol o jej žiadosti na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody až po uplynutí štyroch mesiacov*“.

Právna zástupkyňa sťažovateľky v podaní formulovala aj súhlas s upustením od ústneho pojednávania vo veci.

8. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

9. K doterajšiemu priebehu konania o sťažnosti na ústavnom súde najmä s ohľadom na jeho dĺžku ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že toto konanie bolo ovplyvnené opakovanými zmenami pobytu sťažovateľky, ktoré táto neoznámila ústavnému súdu, ako ani ustanovenej právnej zástupkyňi, resp. na oznámených alebo zistených adresách pobytu

sa nezdržiavala. Ustanovená právna zástupkyňa z tohto dôvodu opakovane žiadala o predĺženie lehôt na vyjadrenie, pričom poukázala na potrebu zisťovania pobytu sťažovateľky za súčinnosti obce ■■■. Právna zástupkyňa sťažovateľky zároveň oznámila ústavnému súdu, že sťažovateľka aktuálne ako miesto pobytu uvádza obec ■■■ bez uvedenia konkrétneho orientačného čísla, čo v značnej miere sťažuje jej možnosť kontaktovať sa so sťažovateľkou na účel porád.

II.

10. Z obsahu súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 1 Pp 5/2015 ústavný súd zistil rovnaké skutočnosti, ako vyplývali z vyjadrení účastníkov konania, preto ich považoval za preukázané.

11. Žiadosť sťažovateľky bola doručená Okresnému súdu Žilina 6. mája 2015, ktorý 25. mája 2015 postúpil uznesením sp. zn. 35 Pp 3/2015 vec na rozhodnutie okresnému súdu z dôvodu umiestnenia sťažovateľky do Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Levoča. Spisový materiál bol okresnému súdu doručený 28. mája 2015. Okresný súd následne 1. júna 2015 vyžiadal správu o správaní sťažovateľky, táto bola okresnému súdu doručená 18. júna 2015. Následne až 24. júla 2015 došlo k nariadeniu termínu verejného zasadnutia s dátumom konania 8. septembra 2015.

III.

12. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

13. Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov. Zároveň namieta aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej

lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. K porušeniu sťažovateľkou označených práv malo dôjsť postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

14. Podľa ustanovenia čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

15. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry (IV. ÚS 15/03, I. ÚS 24/03, II. ÚS 66/03), v súlade s ktorou možno za konanie (postup) súdu odstraňujúce právnu neistotu sťažovateľa v konkrétnom posudzovanom prípade považovať také konanie, ktoré smeruje k právoplatnému rozhodnutiu vo veci alebo k odstráneniu jeho právnej neistoty zákonom dovoľeným spôsobom. K vytvoreniu právnej istoty preto dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu (III. ÚS 127/03).

16. V súvislostiach veci sťažovateľky tiež ústavný súd judikoval, že právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov sa vzťahuje aj na vykonávacie konanie, akým je aj konanie o návrhu na podmienené prepustenie (napr. I. ÚS 387/09, IV. ÚS 296/2010, I. ÚS 65/09).

17. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (napr. IV. ÚS 74/02, III. ÚS 111/02, III. ÚS 142/03) zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitnosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokovávanej veci.

18. Pokiaľ ide o právnu zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že predmetom namietaného konania bolo rozhodovanie o podmieněčnom prepustení sťažovateľky z výkonu trestu odňatia slobody po výkone troch štvrtín uloženého trestu odňatia slobody. Po právnej stránke ani po stránke skutkovej nie je možné toto konanie považovať za zvlášť zložité, pričom rozhodovacia agenda tohto druhu je štandardnou súčasťou rozhodovacej činnosti okresného súdu. Procedurálnu jednoduchosť konaní tohto typu napokon prezumoval aj zákonodarca, čo vyplýva z relatívnej krátkosti lehoty na rozhodnutie súdu o žiadosti odsúdeného (60 dní) explicitne vyjadrenej v § 415 ods. 3 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“).

19. Pri posudzovaní druhého kritéria, t. j. hodnotenia správania účastníkov súdneho konania v súvislosti so vznikom prípadných zbytočných prietáhov v konaní, ústavný súd dospel k záveru, že k dĺžke posudzovaného konania sťažovateľka ničím neprispela a celkový priebeh, ako aj dĺžku rozhodovania o jej žiadosti nemala možnosť žiadnym spôsobom ovplyvniť.

20. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy, bol postup konajúceho súdu. Ako už bolo v rámci zistení ústavného súdu vyplývajúcich z preskúmania príslušného spisového materiálu prezentované, v postupe okresného súdu je možné identifikovať obdobie bezdôvodnej nečinnosti, a to od 18. júna 2015, keď bola okresnému súdu doručená správa o správaní sťažovateľky z ústavu na výkon trestu do 8. septembra 2015, keď okresný súd o jej žiadosti rozhodol. Okresný súd napriek tomu, že lehota na rozhodnutie podľa § 415 ods. 3 Trestného poriadku mu uplynula 28. júla 2015 (počítajúc odo dňa, keď vec napadla okresnému súdu) vo veci nekonal bez toho, aby mu v tom bránila závažná prekážka.

21. Ústavný súd už judikoval, že len zo samej skutočnosti, že štátny orgán dôsledne nepostupoval v zákonom ustanovených lehotách, nie je možné vyvodzovať porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. Na takéto lehoty ústavný súd prihliada, ich nedodržanie však automaticky nehodnotí ako porušenie uvedeného základného práva,

pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce konkrétne okolnosti danej veci (napr. I. ÚS 86/02). Z pohľadu ústavného súdu sa v tejto súvislosti javí ako podstatné a rozhodujúce, že predmetom konania o podmiennečnom prepustení sťažovateľky z výkonu trestu bolo rozhodovanie za situácie, keď zákonom predpísané podmienky formálneho a materiálneho charakteru boli splnené. Sťažovateľka podľa vlastného presvedčenia v čase podania žiadosti všetky zákonné podmienky podmiennečného prepustenia spĺňala, čo sa napokon potvrdilo aj rozhodnutím okresného súdu, ktorý ju z výkonu trestu podmiennečne prepustil, a toto rozhodnutie nebolo sťažnosťou napadnuté ani zo strany okresnej prokuratúry. V konaní išlo teda v zásade o základné právo sťažovateľky na osobnú slobodu podľa čl. 17 ústavy, resp. o jej právo na slobodu podľa čl. 5 ods. 1 písm. a) dohovoru (m. m. II. ÚS 633/2017). Sťažovateľka porušenie týchto práv v sťažnosti síce nenamietala, ústavný súd však na túto skutočnosť prihliadal pri hodnotení dopadu dôsledkov nedôvodnej nečinnosti súdu na jej základné práva. Napriek relatívne krátkemu obdobiu pasivity okresného súdu priznal okresný súd tejto nečinnosti ústavnú relevanciu, a to najmä s ohľadom na už uvedenú skutočnosť, že v danom prípade išlo o rozhodovanie s dopadom na osobnú slobodu sťažovateľky, keď je požadovaná osobitná rýchlosť rozhodovania súdov. Táto skutočnosť je vyjadrená aj v § 415 ods. 3 Trestného poriadku explicitným stanovením relatívne krátkej, 60 dňovej lehoty, v ktorej majú sudy o podobných žiadostiach rozhodovať.

22. Pokiaľ podpredsedníčka okresného súdu ako dôvod nekonania okresného súdu v zákonnej lehote uvádza nedoručenie súvisiaceho spisového materiálu z Okresného súdu Martin, je potrebné poukázať na tú časť jej vyjadrenia, v ktorej tvrdí, že okresný súd rozhodol o žiadosti sťažovateľky „*napriek tomu, že nemal k dispozícii všetky vyžiadané spisy*“, a teda samotné nedoručenie spisov zjavne nepredstavovalo takú prekážku, pri ktorej by okresný súd nemohol o žiadosti sťažovateľky konať v zákonnej lehote. Rovnako tak nie je možné ako relevantné vnímať ospravedlnenie nečinnosti okresného súdu dovolenkovým obdobím. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že organizačné problémy súdov nie je možné preniesť na účastníkov konania tak, aby následne utrpeli ujmu spočívajúcu v porušení ich základných práv. Podľa opakovane prezentovaného právneho názoru ústavného súdu (*mutatis mutandis* III. ÚS 14/00, IV. ÚS 84/02, I. ÚS 113/02,

III. ÚS 125/06) otázky množstva vecí, personálne a organizačné problémy súdu nie sú v zásade ústavne významné pre posúdenie toho, či došlo k zbytočným priet'ahom v konaní.

23. Ústavný súd tak uzatvára, že základné právo s'ťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy porušené bolo (bod 1 výroku nálezu).

24. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru (napr. II. ÚS 633/2017), podľa ktorej čl. 6 ods. 1 dohovoru na konanie o podmiennečnom prepustení nie je aplikovateľný, keďže toto konanie sa netýka rozhodnutia o trestnom obvinení a ani o občianskych právach a záväzkoch. Keďže v konaní o návrhu na podmiennečné prepustenie sa nerozhodovalo o trestnom obvinení s'ťažovateľky v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru (teda o vine a treste), tento článok dohovoru nie je na dané vykonávacie konanie aplikovateľný *ratione materiae* (bod 4 výroku tohto nálezu).

IV.

25. Keďže okresný súd 8. septembra 2015 vo veci meritórne rozhodol, ústavný súd okresnému súdu s ohľadom na vymedzenie predmetu s'ťažnosti neprikazoval v ďalšom konaní postupovať bez zbytočných priet'ahov.

26. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie s'ťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

27. Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa s'ťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Z ustanovenia § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť s'ťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

28. Sťažovateľka vo svojej sťažnosti žiadala o priznanie finančného zadosťučinenia v sume 2 000 €. Aj keď by podľa názoru ústavného súdu v takýchto prípadoch zvyčajne prichádzalo do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia, ústavný súd nemohol sťažovateľke toto finančné zadosťučinenie priznať, pretože svoju žiadosť riadne neodôvodnila podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde a uviedla len rozsah požadovaného zadosťučinenia. Tento nedostatok neodstránila svojimi podaniami ani ustanovená právna zástupkyňa. Z citovaného čl. 127 ods. 3 vyplýva, že finančné zadosťučinenie sa môže, ale nemusí priznať. Ústavný súd je toho názoru, že takéto zadosťučinenie je namieste tam, kde nie je možné dosiahnuť a dovŕšiť ochranu porušeného základného práva iným, ústavne a zákonne upraveným spôsobom (napr. III. ÚS 278/05). Ústavný súd z tohto dôvodu sťažovateľke finančné zadosťučinenie nepriznal (bod 4 výroku tohto rozhodnutia).

29. Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom.

30. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Sťažovateľka v sťažnosti nárok na náhradu trov konania pred ústavným súdom síce uplatnila, právna zástupkyňa sťažovateľky však výšku svojho nároku na náhradu trov nevyčíslila. Ústavný súd preto pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Podľa § 11 ods. 2 v spojení s § 3 ods. 1 vyhlášky je odmena advokáta (základná tarifa) v konaní pred ústavným súdom za jeden úkon právnej služby vykonaný v roku 2017 šestina z výpočtového základu zo sumy 884 €, čo činí za jeden úkon právnej služby odmenu v sume 147,33 € a režijný paušál v sume 8,84 €. Ústavný súd priznal právnej zástupkyňi sťažovateľky náhradu trov konania za jeden úkon právnej služby (prevzatie a príprava vrátane prvej porady s klientom), teda celková suma trov je 156,17 €. Z týchto dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 3 a 4 výroku tohto nálezu. Písomné podania právnej zástupkyne nevyhodnotil ústavný súd vzhľadom na ich obsah ako podania relevantné na rozhodnutie vo veci samej, a preto odmenu za ne nepriznal.

31. Keďže ústavný súd po splnení podmienok sťažovateľke právneho zástupcu ustanovil, uložil povinnosť zaplatiť právnemu zástupcovi trovy právneho zastúpenia Kancelárii Ústavného súdu Slovenskej republiky. Zároveň uložil okresnému súdu povinnosť uhradiť tieto trovy štátu na účet ústavného súdu (bod 2 a 3 výroku nálezu).

32. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. augusta 2018